

Námítkou stěžovatele, že zaslal zmíněný výkaz, že však jeho zřízenec opomíhal učiniti tak doporučeným dopisem, není vyvrácena správnost úředního zjištění, že nebyla splněna povinnost vyplývající z § 19 cit. nař., ať již tuto námítku vyložití jest v ten rozum, že stěžovatel připouští, že onen dopis k úřadu nedošel, nebo že stěžovatel okolnosti té používá pouze k vysvětlení, proč opaku onoho zjištění nemůže prokázati.

(Nález Nejv. správ. soudu z 11. listopadu 1926, č. 20485.)

K § 1154 b) všeob. obč. zákona ve znění zákona č. 155/1921. — Započítatelnost částek vyplacených podle tohoto ustanovení do základu pro vyměření úrazových pojistných příspěvků. Z § 1154 b) všeobecného obč. zákona ve znění zákona ze dne 1. dubna 1921 č. 155 Sb. z. a n. vysvítá, že předpis ten zahrnuje v sobě tři různé skupiny platů. V odstavci 1. pojednává o případech, kdy zaměstnanec po 14denním zaměstnání z důležité příčiny, týkající se jeho osoby, nemůže vykonávati práci nebo službu; v odst. 2. upravuje případy, kdy zaměstnanec nemůže vykonávati práci nebo službu proto, že onemocněl anebo že utrpěl úraz, a v odst. posledním pak činí opatření pro případy, kdy zaměstnanec byl propuštěn, protože trvala nezaviněná nezpůsobilost ku práci přes čtyři neděle (§ 82. h. živn. řádu).

Pokud jde o první skupinu platů, o níž jedná odst. 1., sdílí Nejvyšší správní soud názor žalovaného úřadu, že platy tohoto druhu jest započítati do základny pro vyměření pojistných příspěvků, již z toho důvodu, že zákon sám nazývá platy ty mzdou (arg. „přísluší nárok na mzdu nejvýše týdenní i tenkráté...“), tedy pracovním výdělkem, podle něhož jest platiti pojistné příspěvky (§ 16 úraz. zák.).

Platy skupiny druhé, poskytované zaměstnancům podle ustanovení výše uvedeného odst. 2., jest podle názoru Nejvyššího správního soudu označiti rovněž za součástku pracovního výdělku zaměstnancova, protože jsou příjmem plynoucím ze založeného a trvajících pracovního poměru (srov. nález N. S. S. ze dne 27. října 1920, č. 10.174. Boh. sb. č. 569*).

Třetí skupina platů, o níž pojednává poslední odstavec cit. § 1154 b), jest vyznačena tím, že se poskytuje tehdy, když zaměstnanec byl propuštěn, tedy již po rozvázání pracovního poměru. Schází pak v tomto případě pro subsumpci platů tohoto druhu pod pojem pracovního výdělku ve smyslu úrazového zákona předpoklad trvajících zaměstnání a nelze po názoru Nejvyššího správního soudu právem platy tohoto druhu označiti za pracovní výdělek a započítati je do základny pro vyměření pojistných příspěvků.

(Nález Nejv. správního soudu z 11. listopadu 1926, č. 23.008.)

Ke čl. XIX. zák. č. 207/1919. Vymáhání pojistných příspěvků pro býv. Úrazovou pojišťovnu hornickou ve Vídni za léta 1915—1918. Právní podklad pro rozhodnutí, jímž za účelem vymození dlužných pojistných příspěvků pro bývalca Hornickou úrazovou pojišťovnu ve Vídni zdejší úrazovou pojišťovnou dělnickou ukládá se majitelům horních podniků povinnost určitého plnění, nelze hledati v nějakém abstraktním pojmu „státní suverenity“ která se ve vnitřním životě státu projevuje ve formě zákonodárství, nýbrž sluší jej hledati právě jen v právních normách, povinnost tu upravujících, tedy zejména v zákoně z 10. dubna 1919, č. 207 Sb. z. a n. a ve vydaných k němu prováděcích nařízeních, zejména vládn. nařízení ze dne 19. května

*) Soc. Revue roč. II., str. 409.